

Jeg ved godt, at man kan hyre Institutet for Fremtidsforskning, sådan som Kulturministeriet havde gjort det til vores Ebeltoftkonference, men dér får vi jo sådan nogle chokoladescenarier, hvor det bare går derudad og vi bliver rigere og rigere. Og hvis der er et krak på børsen i Japan, går det jo over, og brænder der nogle store regnskove, så klarer vi det henne om næste gadehjørne, og det dér med, at man i stigende grad sulter i Afrika, skal vi nok også klare, og flygtningeproblemet er i øvrigt også et problem, der går over!

Det er altså lidt af modellen i det, og det var den kulturelle armod, der ligger bag sådan en værditankegang, som egentlig bare siger, at hvis ikke vi får mere, kan vi ikke løfte nogen af vores problemer, vi blev præsenteret for også dér. Ja, de bløde værdier blev nok nævnt, men de var hele tiden koblet med et kolossalt stigen-de forbrug, for det er meget lettere at stige i materiel levestandard end at gå ned, og det er altså kolossalt svært at vende udviklingen – det er tilsyneladende en banalitet, men man glemmer det tit – og hvis vi skal i gang med den proces, inden vi begynder at rive hovederne af hinanden og vores samfund falder i stumper og stykker, som vi kan se det med den fremmeddebat, vi har haft for nylig, har vi altså brug for en anden slags værdidebat end den, som jeg synes der bliver lagt op til med de dér meget vage begreber.

Det var den overordnede grund til, at jeg var skuffet over debatten: Jeg syntes, det var for lidt, jeg fik, og jeg synes ikke, henvisningen til sproget og identiteten gør mig meget klogere.

Jeg er i og for sig med på henvisningen til foreningslivet som en vigtig del af den danske kultur – eller rettere den skandinaviske, for det er jo noget, man har i hele Skandinavien, altså foreningsorganiseringen som en del af demokratiet – men også dér skal der jo være indhold i tingene, for at vi kan vide, hvad det er, man taler om.

Noget, som er helt specielt dansk, er f.eks. Foredragsdanmark, for det kender man ikke magen til andre steder, og dér tænker jeg ikke på det dér Arte-ræs, hvor folk tager 25.000 kr. for at stå og lave noget Lotte Heise-fjollereri, men på det, at danskerne tager rundt i landet og taler om vigtige spørgsmål, og det sker jo – som nogle af os ved – fra september til maj fra mandag til torsdag.

Og indholdet i den diskussion skulle jo også gerne kunne give afsæt til, at vi kommer videre

med at tale om, hvad det er, der skal gøre vores liv rigt og vigtigt, og hvordan vi undgår, at diskussionen bliver mere og mere fortærsket, og det er jo slet ikke til stede i denne debat. Og jeg synes da, det er den største kulturelle udfordring til os, at vi har fået et så absurd overforbrug, og måske især, at de unge mennesker også har fået det.

Der er et enkelt punkt, som jeg er ked af jeg ikke kom ind på, og det er bibliotekerne. Men jeg går ud fra, at vi på et andet tidspunkt får en generel biblioteksdebat, så vi ikke under de korte bemærkninger skal stå her og sige, hvad der skal koste noget, og hvad der ikke skal koste noget; men jeg kan altså beklage, hvis man siger, at nu vil man tage betaling for det, som man kan tjene penge på, for det er det farlige i ministerens udspil, for så bliver det det, som man kan tjene penge på, der bliver satset på, og så bliver bogindkøbene, eller hvad det ellers kan dreje sig om, skåret ned, hvad de jo allerede er blevet.

Skal vi have indført betaling for noget, skulle vi så ikke først og fremmest se på, om det ikke skulle være dér, hvor de, der reelt har råd til at betale, sparer penge, og det er vel først og fremmest i forbindelse med de store søgningsopgaver, som erhvervslivet og andre kan have, og så lade dem være brugerbetalt.

Det kan også godt være, at det skal være mere, men det har jeg brug for en bedre debat om end den, der er givet plads til her, og det var altså, fordi jeg også selv var så optaget af at få den debat, som ministeren efterlyste, at jeg gav udtryk for, at jeg var skvattet i søvn – og jeg prøvede som sagt morgenmodellen.

Bent Hindrup Andersen (EL):

Da jeg kunne se, at kulturministeren var løbet ud for taletid og måske derfor ikke nåede at få lejlighed til at svare på mine spørgsmål, vil jeg prøve at gentage dem, så ministeren får lejlighed til det nu:

For det første om den medieaftale, som er indgået med Venstre, De Konservative, Fremskridtspartiet og Dansk Folkeparti, hvilket i øvrigt betyder, at Venstre og De Konservative og Dansk Folkeparti og Fremskridtspartiet har fået vetoret inden for rammerne af den, og dér har man altså lagt medieaftalen om fra at være en kulturpolitisk aftale til at være en rent kommerciel aftale, idet man har indført en ny reklamefinansieret landsdækkende radio- og tv-kanal.